

Sygn. akt III K 365/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk – Dzik

Protokolant: Mateusz Dobczyński, stażysta Krzysztof Arasim, stażysta Magdalena Mazurkiewicz

przy udziale Prokuratora: Anny Sieradzkiej – Kośli, Marcina Komorowskiego, Marcina Kalety, Dariusza Tałałaja, Agnieszki Cwaliny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 8.07.2016r., 14.09.2016r., 19.10.2016r., 26.10.2016r., 28.11.2016r., 27.04.2017r.

sprawy przeciwko

A. L. (1)

s. W. i M. z d. J.

ur. (...) w W.,

oskarżonemu o to, że:

1. w nieustalonym miejscu i czasie, niewątpliwie jednak nie wcześniej niż (...) nabył od nieustalonej osoby pojazd V. (...) o pierwotnym numerze VIN (...) o wartości około 45.000 zł i następnie posiadał go aż do dnia (...) w W., ukrywając faktyczne pochodzenie pojazdu, gdyż pojazd ten miał przeбитy – fałszywy numer VIN (...), przy czym wiedział, że pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego i czynu tego dopuścił się w przeciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu za przestępstwo umyślne podobne,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu (...) w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczny, podrobił umowę kupna sprzedaży pojazdu V. (...) numer VIN (...) pomiędzy D. A. i A. L. (1) w ten sposób, że wiedząc, że sprzedającym nie jest D. A. i, że w miejscu „sprzedający” nie podpisała się ta osoba, wypełnił umowę drukiem i podpisał się,

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 k.k.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.:

I. oskarżonego A. L. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt 1 uznaje za winnego tego, że w nieustalonym miejscu i czasie, nie wcześniej jednak niż (...) nabył od nieustalonej osoby pojazd V. (...) o pierwotnym numerze VIN (...) o wartości około 45.000 zł, który to pojazd miał przeбитy numer VIN (...), przy czym wiedział, że pojazd ten został uzyskany za pomocą czynu zabronionego tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego A. L. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia czynu, wyczerpującego dyspozycje art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu, w pkt I i II wyroku, kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby;

V. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu grzywnę w liczbie 500 (pięćset) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej, w pkt V wyroku, kary grzywny zalicza oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 24 i 25 czerwca 2014 r., przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny dwóm stawkom dziennym kary grzywny;

VII. na podstawie art. 44 § 1 i 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych szczegółowo opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/348/14 (k. 145-145v akt) pod poz. 2, 4-10, 17, 20- 30;

VIII. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe szczegółowo opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/348/14 (k. 145-145v) pod poz. 18, 19 nakazuje zwrócić oskarżonemu A. L. (1);

IX. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe szczegółowo opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr II/557/14 (k. 168 akt) pod poz. 31 nakazuje zwrócić (...)– Biuro Administracji i Spraw Obywatelskich Delegatura w D. W. z/s w W.;

X. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 4180 (czterech tysięcy stu osiemdziesięciu) złotych oraz pozostałe koszty sądowe w kwocie 4126,73 zł (czterech tysięcy stu dwudziestu sześciu złotych siedemdziesięciu trzech groszy).

Sygn. akt III K 365/16

UZASADNIENIE

W dniu (...). funkcjonariusze Komendy Rejonowej Policji W. III R. C., Ł. J., J. C., H. F. po uzyskaniu w drodze czynności operacyjnych, iż samochód V. (...) o nr rej. (...) i nr VIN (...) zarejestrowany na H. L. może posiadać przerobione pola numerowe udali się do miejsca zamieszkania w/w na ul. (...) w W.. Po sprawdzeniu, że na parking podziemnym ów samochód się znajduje, funkcjonariusze Policji skierowali się do mieszkania nr (...) przy ul. (...), gdzie zastali A. L. (1), który faktycznie użytkował ten pojazd. Razem z oskarżonym policjanci powrócili na parking, gdzie dokonali oględzin samochodu. W trakcie tej czynności oskarżony oświadczył, że nadwozie jest idealnie zrobione i co najwyżej policjanci mogą znaleźć kradziony silnik. Funkcjonariusze Policji ujawnili w samochodzie na podłodze bagażnika pod wykładziną niedokładnie zdartą papierową naklejkę z cechami numerycznymi pojazdu, a przy kole zapasowym pozwijany i częściowo posklejany papier mogący pochodzić z tej naklejki. Po rozwinięciu tego zwitka odczytano numer VIN o znakach: (...). Po sprawdzeniu okazało się, że samochód V. (...) o takim numerze VIN jest zarejestrowany jako skradziony w dniu (...)na terenie N.na szkodę firmy (...) (...). Przedmiotowy samochód został zabezpieczony do dalszych badań, a oskarżony zatrzymany. W wyniku badań mechanoskopijnych ustalono, że numer nadwozia samochodu V. (...) został podrobiony, a pierwotny numer nadwozia to (...)* (...) przy czym jednego ze znaków oznaczonego gwiazdką biegłemu nie udało się zidentyfikować. Nadto z opinii wynika, że tablica znamionowa

jest podrobiona i pochodzi z innego pojazdu, a pozostałe oznaczenia identyfikacyjne w postaci naklejek z naniesionymi numerami produkcyjnymi zostały usunięte poprzez oderwanie.

Przedmiotowy samochód oskarżony nabył w nieustalonej bliżej dacie nie wcześniej jednak niż (...) wiedząc, że samochód ten pochodzi z przestępstwa. Dla uprawdopodobnienia nabycia samochodu w sposób legalny oskarżony sporządził umowę w dniu (...), z której wynika, że samochód ten nabył w L. od A. D. (1). Umowa ta została podrobiona albowiem oskarżony wypełnił ją i podpisał jako kupujący wiedząc, że w miejscu sprzedawcy swojego podpisu nie złożył A. D. (1).

Z opinii biegłego z zakresu badania dokumentów wynika, że wszystkie zapisy słowne i liczbowe stanowiące treść wypełnienia umowy kupna pojazdu V. (...) z dnia (...) oraz podpis A. L. (1) w miejscu sprzedającego zostały nakreślone przez oskarżonego A. L. (1). Podpis sprzedającego na umowie nie jest autentycznym podpisem A. D. (1). Z opinii biegłego wynika również, iż dowodowy zapis „A. D.” na umowie mógł być jedynie przedmiotem badań weryfikujących autentyczność w konfrontacji z wzorami pisma w/w osoby uprawnionej. Badania z wzorami pisma osób innych niż ww. osoba uprawniona nie są możliwe do wykonania.

W dniu (...) oskarżony zawarł umowę kupna sprzedaży tego samochodu z matką swojej konkubiny H. L., aby móc na nią zarejestrować samochód. Faktycznie jednak nadal to oskarżony był użytkownikiem tego pojazdu.

Przed interwencją w dniu (...) funkcjonariusze policji zabezpieczyli u oskarżonego inny samochód V. (...) o nr rej. (...), który po badaniach mechanoskopijnych okazał się pochodzącym z kradzieży na terenie Niemiec. Samochód zarejestrowany był na konkubinę oskarżonego A. L. (2). Nadto A. L. (2) posiada zarejestrowany na siebie samochód M. (...) o nr rej. (...), co do którego funkcjonariusze Policji (...) W. III również mają podejrzenie, że pochodzi on z czynu zabronionego. Samochodu tego jednak do dziś funkcjonariuszom Policji nie udało się zabezpieczyć. Oskarżony oraz jego konkubina odmówili wskazania, gdzie się znajduje i sprzecznie podawali informacje odnośnie tego pojazdu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: zeznań świadka J. C. k. 83v-84, 410-411 częściowo zeznań H. L. k. 82v, 437-438, zeznań świadka A. D. (1) k. 208-209, 249-250- tłumaczenie, zeznań świadka R. C. k. 545v-546, 583-585, protokołu zatrzymania osoby k. 28-28v, protokołu przeszukania k. 46-48, 55-58, dokumentacji ubezpieczeniowej k. 50, protokołu zatrzymania rzeczy k. 52-54, dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu k. 59, umowy kupna k. 68, umowy kupna – sprzedaży k. 69, dokumentacji dotyczącej samochodu V. (...) k. 63, 70, 71, 72, 163, kawałków naklejki k. 60, protokołu oględzin pojazdu k. 74-76v, opinii z zakresu badań mechanoskopijnych k. 172-175, 511-512 dokumentacji uzyskanej w drodze pomocy prawnej wraz z tłumaczeniem k. 196-207, 212-222v, 226-230, 237-247, 251-265, 269-276, dokumentacji dotyczącej pojazdu M. k. 4-26, dokumentacji dotyczącej pojazdu V. (...) uzyskanej z wydziału komunikacji k. 163, pisma organu niemieckiego wraz z tłumaczeniem k. 280, 281, opinii z zakresu badania dokumentów k. 296-319, 439-441, dokumentów z akt sprawy IIIK 736/14 k. 532-538v, 541-544.

Oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (k. 409). Jedynie ustosunkowując się do zeznań świadka J. C. A. L. (1) zaprzeczył, aby wypowiedział słowa przytoczone przez policjanta i wskazał na własną wersję przekazanej informacji.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie nieprzyznania się do nabycia pojazdu, o którym oskarżony wiedział, iż pochodzi z czynu zabronionego oraz przekazanych policjantom informacji, gdyż są one sprzeczne nie tylko z zeznaniami funkcjonariuszy Policji J. C. i R. C., ale także dowodami z dokumentów ocenionymi zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, do czego sąd szczegółowo odniesie się w dalszej części uzasadnienia.

Sąd obdarzył wiarą zeznania świadków policjantów J. C. i R. C.. Świadkowie zeznawali na okoliczności związane z ich czynnościami służbowymi. W ocenie Sądu nie mieli oni żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Co prawda świadkowie zeznając przed sądem nie pamiętali szczegółowo przebiegu inwencji wobec oskarżonego, ale J. C. potwierdził zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym, a świadek R. C., że brał w niej udział i sporządził

z przebiegu interwencji notatkę urzędową. Świadek J. C. zeznał, że przed przystąpieniem do przeszukania pojazdu oskarżony oświadczył, że nic nie znajdują bo nadwozie jest idealnie zrobione, co najwyżej mogą znaleźć kradziony silnik.

W tym miejscu należy przytoczyć argumentację zawartą w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2009r. II AKa 405/09, który to Sąd uznał, iż „nie narusza zakazu substytuowania dowodów – określonego w art. 174 k.p.k. – przesłuchanie w charakterze świadka przybyłego na interwencję funkcjonariusza policji na okoliczności związane z zaistniałym przestępstwem, o których dowiedział się w drodze rozpytania osoby, która w toku procesu skorzystała z prawa odmowy zeznań czy też osoby, którą później postawiono w stan oskarżenia – pod warunkiem, że funkcjonariusz ten nie wykonywał czynności procesowych prowadzonych w tej sprawie w postępowaniu przygotowawczym”. Sąd Apelacyjny stwierdził w uzasadnieniu wyroku, że „przepis art. 174 k.p.k. określa zakaz dowodowy substytuowania dowodów z wyjaśnień oskarżonego innymi środkami dowodowymi. Oznacza to, że zabrania zastępowania nimi protokołów przesłuchania. Jedyną bowiem formą utrwalania dowodów z zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego jest forma protokołu (art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k.). W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że niedopuszczalne jest substytuowanie dowodu z przesłuchania świadka lub oskarżonego zeznaniami osoby przesłuchującej, opartych na pamięci i subiektywnym relacjonowaniu wypowiedzi osoby przesłuchiwanej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1978 r., I KR 12/78, OSPiKA 1979 r., Nr 78, poz. 142). Kwestia ta (...) jest nierozzerwalnie związana z zakazem dowodowym określonym w art. 186 § 1 k.p.k. W sytuacji odmowy złożenia zeznania przez osobę najbliższą, poprzednio złożone zeznanie tej osoby, nie może ani służyć za dowód, ani być odtwarzane. Nie wolno zatem odczytywać protokołów tych zeznań, ale także nie wolno żadnymi środkami dowodowymi dociekać treści tych zeznań (tak wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 1988 r., IV KR 13/88, Inf. Praw. 1988 r., Nr 7-8, poz. 24). Treść tych zeznań nie może być odtwarzana na podstawie dowodów uzyskanych w drodze innej czynności procesowej np. na podstawie zeznań osoby przesłuchującej, notatki sporządzonej w czasie przesłuchania, czy zeznań osoby sporządzającej notatkę (tak. wyrok Sądu Najwyższego z 22 grudnia 1976 r., I KR 256/76, OSNPG 1977 r., Nr 7, poz. 6, z aprobatą M. Cieślaka i Z. Dody, Przegląd, Pal. 1978 r., Nr 1, s. 41). Zakaz odtwarzania zeznań zawarty w art. 186 § 1 k.p.k. dotyczy zeznań jako czynności procesowej. Nie stanowi natomiast zakazu przeprowadzenia dowodu na okoliczności rozmów tej osoby z innymi osobami na okoliczności związane z inkryminowanym zdarzeniem (por. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego, t. I, Komentarz, Warszawa 1999 r., s. 912-713). Jak stwierdził Sąd Najwyższy (...) z treści art. 186 § 1 k.p.k. wynika, że zakazem objęta jest jedynie treść "uprzednio złożonego zeznania" oraz możliwość dokonania na jego podstawie ustaleń faktycznych. Przepis ten nie zabrania natomiast odtwarzania wypowiedzi osoby uprawnionej do odmowy zeznań składanych poza protokołem przesłuchania w charakterze świadka np. w trakcie zatrzymania przez funkcjonariusza policji w formie spontanicznej wypowiedzi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2003 r., V KK 12/03, Lex nr 80708). Na dopuszczalność odtwarzania wypowiedzi świadka złożonych poza protokołem przesłuchania tak w rozmowie prywatnej z osobami trzecimi, jak i z funkcjonariuszami policji, którzy przyjechali na interwencję, zwracał już uwagę Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 21 grudnia 2001 r., II AKa 558/01, OSA 2002/5/43. W przedmiotowej sprawie (...) funkcjonariusze policji, to osoby, które przybyły na interwencję, które miały po raz pierwszy i ostatni styczność z oskarżoną, jej synem T. i ich znajomym A. L. Zgodnie ze swoją rolą dokonywali rozpytania obecnych osób na temat zdarzenia, a następnie dokonali ich zatrzymania. Z przeprowadzonych czynności i własnych obserwacji na miejscu zdarzenia sporządzili notatki urzędowe, a w dalszej fazie postępowania złożyli zeznania w charakterze świadków. Nie brali natomiast udziału w toczącym się postępowaniu karnym wobec oskarżonej”.

Powyższy pogląd należy odnieść także do wyjaśnień oskarżonego. Oparcie przez Sąd ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka, który odtworzył w swoich zeznaniach treść oświadczenia oskarżonego wygłoszonego wobec świadka podczas przeprowadzonej w dniu 24.06.2014r. interwencji nie stanowi naruszenia art. 174 kpk.

Sąd obdarzył wiarą zeznania świadka H. L., w zakresie w którym potwierdzała ona fakt formalnego nabycia od oskarżonego, a następnie zarejestrowania na siebie samochodu V. (...). W tej części zeznania świadka korelują z dowodami z dokumentów w postaci umowy kupna – sprzedaży oraz dokumentacji nadesłanej z wydziału komunikacji. Nie zasługują natomiast na wiarę zeznania świadka, w których twierdzi ona, że nie ma wiedzy odnośnie nabycia przez oskarżonego powyższego samochodu, jak również o kwestii tej nie rozmawiała z oskarżonym ani córką, nawet

po ich zatrzymaniu, a następnie uwolnieniu. Zeznania świadka w tym względzie są w ocenie sądu nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym, albowiem trudno uwierzyć w to, że świadek spełniając prośbę oskarżonego o zarejestrowanie na siebie samochodu w żaden sposób nie interesowała się jego pochodzeniem, a już z pewnością sprzeczne z doświadczeniem życiowym jest to, aby jako matka po zatrzymaniu córki i jej partnera nie interesowała się przyczynami tego i kwestią pochodzenia przedmiotowego pojazdu, który stał się przyczyną rodzinnych kłopotów. Jest to tym bardziej niezrozumiałe, jeśli za wiarygodne należałoby uznać wersję, że oskarżony nie miał wiedzy przy nabyciu pojazdu, że pochodzi on z kradzieży. Takie okoliczności są dla nabywcy wówczas dużym zaskoczeniem, szokiem i najczęściej dzielą się z najbliższymi swoją tragedią. Świadek, która przecież była formalnym właściciel pojazdu z pewnością uzyskiwałaby w tym zakresie jakiejkolwiek informacje. W ocenie sądu zeznania tej treści świadek złożyła, aby nie ujawniać swojej prawdziwej wiedzy na temat samochodu V. (...) tym samym chronić oskarżonego przed odpowiedzialnością za popełnione czyny.

Zeznania świadka A. D. (3) (k. 335v, 494-495) nie wiele wniosły do sprawy, albowiem świadek był przesłuchiwany jedynie na okoliczność wystawienia faktury przez firmę (...) sprzedaży samochodu V. (...) o nr VIN (...) firmie świadka. Będąc przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym świadek wskazał, że nie pamięta żadnych szczegółów związanych z zakupem i sprzedażą samochodu marki V. (...). Wskazał jedynie, że samochód ten musiał być zakupiony we Francji oraz że był w stanie uszkodzonym, bo tylko takimi autami handluje. Podkreślił jednocześnie, że w dokumentacji firmy nie posiada żadnych informacji o takim pojeździe. Przy czym wskazać należy, że w zeznaniach świadka podany został autentyczny numer VIN, który przynależał do samochodu skradzionego na terenie Niemiec. Natomiast samochód, który według faktury miał kupić we Francji A. D. (3) miał numer VIN figurujący w pojeździe zabezpieczonym przez policjantów od oskarżonego jako podrobiony. Świadek zeznając przed sądem ustosunkował się do tej kwestii i wyjaśnił ją wskazując, że do identyfikacji pojazdu ten naprawdę potrzebny mu był numer rejestracyjny i po tym numerze sprawdził, że takiego samochodu nie ma w swoich danych. Jednocześnie świadek podkreślił, że nie dysponuje już dokumentacją z 2010r. kiedy samochód miał rzekomo kupić.

Konkubina oskarżonego A. L. (2) jako osoba najbliższa dla oskarżonego skorzystała z przysługującego jej prawa i odmówiła składania zeznań w niniejszej sprawie (k. 412).

Sąd jako pełne i rzetelne ocenił opinię z zakresu mechanoskopii i opinię z zakresu badania dokumentów. Biegli w sposób wyczerpujący i szczegółowy opisali podjęte czynności i należycie uargumentowali wnioski końcowe swoich opinii. Opinie te, a w szczególności opinia biegłej A. J., została na rozprawie rozszerzona i dodatkowo logicznie umotywowana w zakresie wniosków, do jakich doszła biegła przy badaniu przedstawionych jej dokumentów. Przy czym wskazać należy, że z protokołu przesłuchania A. D. (1) w drodze pomocy prawnej wynika, że w trakcie tej czynności pobrano od niego próby pisma i brak jest podstaw do kwestionowania dostarczonego do badań materiału porównawczego, który biegła uznała za wystarczający do przeprowadzonych badań. Z tych też względów Sąd wnioski tych opinii w całości podzielił.

Ustaleniu stanu faktycznego służyły również dowody z dokumentów wymienione przy ustaleniu stanu faktycznego, które sąd obdarzył wiarą, za wyjątkiem umów nabycia przez oskarżonego pojazdów V. (...) oraz dokumentacji mającej potwierdzać właścicieli tych pojazdów za granicą i sprowadzenia ich przez oskarżonego do Polski. Dowody te zasługiwały na wiarę tylko w takim zakresie, że powstały dla celów uprawdopodobnienia legalnego nabycia pojazdów, które okazały się być w rzeczywistości pojazdami kradzionymi za granicą. Jeżeli zaś chodzi o dokumentację dotyczącą nabycia pojazdu M. sąd uznał ją za wiarygodną w takim zakresie, w jakim była ona niezbędna dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, a mianowicie potwierdzenia faktu, że samochód M. został zarejestrowany na A. L. (2) i potwierdzenia, jakie dokumenty w tym celu zostały złożone w wydziale komunikacji.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 kk.

Zgodnie z art. 291 § 1 kk kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Dla popełnienia paserstwa we wszystkich jego formach konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego.

W ocenie Sądu całość zgromadzonych w sprawie dowodów ocenionych zgodnie z logiką i doświadczeniem życiowym prowadzi do niebudzących wątpliwości wniosków, że oskarżony nabywając pojazd miał świadomość, że pochodzi on z czynu zabronionego i tym samym wyjaśnienia oskarżonego który nie przyznał się do zarzucanego mu czynu nie zasługują na wiarę.

Świadczą o tym nie tylko słowa wypowiedziane przez oskarżonego w trakcie interwencji, ale opisywane również przez świadka R. C. zachowanie oskarżonego. Świadek podkreślił, że niejednokrotnie brał udział w zabezpieczaniu samochodów, które pochodziły z czynów zabronionych i reakcje osób, które były tym faktem zaskoczone były zupełnie inne niż w przypadku oskarżonego, który, jak wskazał świadek, „liczył się z tym, że któregoś dnia ten samochód zostanie mu zabezpieczony procesowo”.

Ponadto zauważyć należy, że u oskarżonego w dniu (...) zatrzymano inny samochód, który okazało się, że również ma przebite numery i jest poszukiwany. Oskarżony zaś miał ten samochód nabyć w podobnych okolicznościach, jak samochód V.. Sąd bowiem dołączył dokumentację dotyczącą samochodu V. (...) z akt sprawy IIIK 736/14. Z dołączonych dokumentów wynika, że oskarżony również ten samochód miał nabyć na terenie Francji i została sporządzona umowa kupna na identycznym druku oraz dołączone podobne certyfikaty w języku francuskim zawierające jedynie inne dane. W ocenie Sądu, gdyby oskarżony istotnie nie miał świadomości w trakcie kupowania pojazdu V. (...), że pochodzi on z czynu zabronionego, zatrzymanie samochodu V. (...), które w tej sytuacji winno być zaskoczeniem dla oskarżonego, skłoniłoby go do sprawdzenia także innych pozostających w dyspozycji jego lub jego partnerki pojazdów, w tym V. (...) będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Tymczasem oskarżony nie tylko takich czynności nie podjął, ale wręcz nie chciał dopuścić, by policjanci uzyskali dostęp do pojazdu M. zarejestrowanego na A. L. (2), który, jak wynika z zeznań R. C. i J. C., do chwili obecnej nie został zweryfikowany, gdyż nie udało się tego samochodu zabezpieczyć. Trudno uznać za zwykły zbieg okoliczności, że dwa pojazdy nabyte przez oskarżonego, a zabezpieczone przez Policję, pochodzą z czynów zabronionych, a odnośnie trzeciego zachodzi takie podejrzenie. Powyższe wskazuje, że oskarżony przy nabyciu pojazdu V. (...) miał świadomość, że pochodzi on z czynu zabronionego i zdecydował się właśnie taki pojazd nabyć.

Sąd uznając oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1kk dokonał korekty opisu zarzucanego w akcie oskarżenia czynu w zakresie jego daty. Zgromadzone w sprawie dowody nie pozwalają na ustalenie w sposób nie budzący wątpliwości daty nabycia przez oskarżonego kradzionego samochodu V. (...). Na umowie zakupu tego pojazdu, która wszakże została podrobiona, widnieje data (...) Pierwszy zaś dokument znajdujący się w aktach sprawy, dotyczący tego pojazdu, będącego już we władaniu oskarżonego, a mianowicie zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym datowane jest na dzień (...)Wobec więc niedających się usunąć wątpliwości co do daty popełnienia przez oskarżonego czynu, sąd rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego ustalając jako datę początkową dzień nie wcześniejszy niż (...), który został zamieszczony w umowie przez samego oskarżonego. To z kolei miało znaczenie dla przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu, bowiem oskarżyciel zarzucił oskarżonemu popełnienie przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 kk (na marginesie jedynie należy wskazać, że wbrew obowiązкови prokurator nie dołączył odpisu wyroku, który stanowił podstawę przyjęcia takiej kwalifikacji). Tymczasem podstawą do ewentualnej recydywy mogła być jedynie kara 2 lat pozbawienia wolności odbyta w sprawie VIII K 290/04 Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w okresie od (...) (k. 402-403, 566). Okres pięciu lat od odbycia kary upłynął zatem(...) Stąd też sąd ustalając, że przypisanego czynu oskarżony dopuścił się nie wcześniej niż (...). wyeliminował z kwalifikacji prawnej art. 64 § 1 kk.

Sąd uznał oskarżonego także za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 270 § 1 kk. Zachowanie się sprawcy przestępstwa stypizowanego w art. 270 § 1 kk zwane „falszerstwem materialnym dokumentu” może polegać na jego podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego.

Dokumentem zgodnie z art. 115 § 14 kk jest każdy przedmiot lub zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo, który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

Przez podrobienie dokumentu rozumie się sporządzenie przedmiotu (pisma, druku itp.), który ma imitować dokument autentyczny.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 listopada 2000r. (III KKN 233/98, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 5, poz. 4) podkreślił, że z podrobieniem dokumentu mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony.

W niniejszej sprawie okoliczności, które przemawiają za tym, że oskarżony miał świadomość, iż nabywa samochód pochodzący z przestępstwa, a dokumenty, które są mu przekazywane nie dotyczą tego pojazdu, stanowią również podstawę uznania, że A. L. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 270 § 1 kk. Oskarżony bowiem sporządził umowę kupna samochodu i podpisał się w miejscu kupującego wiedząc, że samochód V. (...) nie stanowi własności A. D. (1) i osobą podpisującą się w miejscu sprzedającego nie jest A. D. (1).

Oskarżony w zakresie obu zarzucanych mu czynów działał umyślnie. W momencie podejmowania przypisanych oskarżonemu działań przestępnych był on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od nich wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Uznając winę oskarżonego, Sąd wymierzył mu za pierwszy czyn karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, a za drugi czyn karę 5 miesięcy pozbawienia wolności uznając takie kary za adekwatne i sprawiedliwe do popełnionych przestępstw. Kary te uświadomią oskarżonemu naganność jego zachowania oraz nieuchronną reakcję karną wobec naruszających normy prawa karnego.

Jako karę łączną sąd wymierzył oskarżonemu karę jednego roku pozbawienia wolności stosując zasadę asperacji, przy uwzględnieniu z jednej strony bliskości czasowej popełnionych przestępstw, z drugiej jednak ich różnorodność.

Sąd dał oskarżonemu ostatnią szansę na resocjalizację w warunkach wolnościowych, z tego też względu zastosował wobec oskarżonego poprzednio obowiązujące przepisy tj. przed dniem 1 lipca 2015r. jako korzystniejsze, bo pozwalające na warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności. Co prawda oskarżony był już wcześniej karany, jednakże ostatnie figurujące w karcie karnej skazanie dotyczy wyroku z 2005r. i od tej pory nie był on skazany na karę pozbawienia wolności. Wobec jednak uprzedniej karalności oskarżonego sąd określił maksymalny 5- letni okres próby, który pozwoli zweryfikować postawioną w chwili obecnej pozytywną prognozę wobec oskarżonego. Realną dolegliwością natomiast będzie dla oskarżonego kara grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł. Kara ta winna uświadomić oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw i mieć oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego oraz środowiska, w którym żyje.

Na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny Sąd zaliczył okres pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie zgodnie z art. 63 § 1 kk.

Stosownie do treści art. 44 § 1 i 2 kk Sąd orzekł przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa lub służących do jego popełnienia szczegółowo wskazanych w wyroku, zaś pozostałe dowody rzeczowe jako zbędne zwrócił osobom uprawnionym.

Na podstawie art. 627 kpk sąd zasądził od oskarżonego opłatę od kar jak również pozostałe koszty sądowe, na które składają się informacja z Krajowego Rejestru Karnego, ryczałt za doręczenia za postępowanie przygotowawcze i postępowanie przed Sądem, koszty opinii biegłych, wynagrodzenie tłumaczy.

Poniesienie tych kosztów, zgodnie z art. 627 kpk jest obowiązkiem oskarżonego, skoro został on skazany za zarzucany czyn. Opłacenie kosztów sądowych dla oskarżonego, który uzyskuje stały dochód nie będzie stanowić znacznej uciążliwości, zwłaszcza, że przepisy Kodeksu karnego wykonawczego przewidują możliwość wnioskowania o rozłożenie tej należności na raty.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w sentencji.